

НОВИЙ ДЕНЬ

«Обиженные. Россия» — театральна прем'єра в Херсоні

BY ADMIN · 24.05.2018

До XX фестивалю «Мельпомена Таврія» Херсонський обласний академічний музично-драматичний театр ім. М. Куліша підготував низку прем'єр. Одна з них — постановка Сергія Павлюка за сміливою п'єсою драматурга-сучасника Андрія Курейчика «Обиженные. Россия». Назва говорить сама за себе і, здавалося б, глядачеві, який наважився піти на таку виставу, слід очікувати на радикалізм, а, можливо, навіть і шовінізм, що аж ніяк не дивує в умовах нинішніх відносин України з Росією. Але після перегляду з'являються зовсім інші висновки.

Вистава побудована на монологах семи персонажів. У кожного свій соціальний статус, своя професія, такий собі зріз суспільства, але ближче до розв'язки виявляється, що герої вистави між собою поєднані — образою. У тому, що не так живуть, у всіх персональних бідах і негараздах вони звинувачують когось, але тільки не себе. При цьому у

п'єсі показано, наскільки затиснуті, обмежені люди, котрі, без сумніву, дуже люблять свою країну. Так, Православна, роль якої виконує Віктор Овсієнко, у всьому покладається тільки на Господа. Свій монолог вона читає на фоні портрета патріарха Кирила, який настовхує на думки: церква в них — інструмент впливу на свідомість, абсурд, але і в відносинах з Богом може бути тотальний контроль.

Чеченська мати, образ якої яскраво втілила Ольга Пасько, вірує в аллаха, а ще — у своїх синів, котрі виявляються бойовиками. І навіть коли жінка дізнається правду, вона впевнена, що виховала героїв, готових життя віддати в ім'я Росії.

Ліберал (Микола Степаненко) до мозку кісток обожнює Росію, але активно діяти, щоб змінити життя в ній на краще, не готовий.

Неперевершений Євген Гамаюнов грає гопника, маргінала, який за гроші й рідну маму продасть. Роль щедро пересипана лайкою, але без неї даний типаж просто уявити не можна. Це той поодинокий випадок, коли, як кажуть, із пісні слів не викинеш. Матюкливий персонаж скаржиться на життя в Росії, в якій з кожним днем підвищуються ціни, але разом з тим ненавидить США і Європу, бо це ж вони у всьому винні.

Ще один персонаж — Нетрадиційний, якого грає Євген Бельдюгін. Гомосексуаліст не може себе знайти у суспільстві і намагається виправитися, але марно.

Яскравий монолог у Поліни Мазепи. Молода актриса грає дівчину з Донбасу. Шанувальниця життя у стилі «на лабутенах» мріє підчепити багатого «папіка» і для цього поспішає виїхати з ДНР. Дорогою до Росії дівчина гине під обстрілами.

Тетяна Проворова грає політика. Актриса втілила образ, дуже подібний

до Ксенії Собчак. За словами режисера вистави, не має значення, з якої партії політик, підтримує він Путіна чи ні, важливо показати обличчя влади, а Собчак депутат Держдуми. Втілений у ній персонаж постійно повторює: «В России жить стало лучше».

Почувши монологи-сповіді, невідомо провалюєшся в атмосферу безпросвітності. Андрій Курейчик у своїх інтерв'ю після читки п'єси не раз підкреслював — саме в безпросвітності опинився російський народ і тому таким його зобразив. Типажі драматург виписав, так би мовити, з натури, бо в Росії він мешкає і працює майже 20 років. Сприйняття вистави підсилює креативне режисерське рішення. Монологи супроводжують пісні скандального гурту «Ленінград», вони звучать, неначе протест проти режиму. Персонажів, які по черзі ведуть монолог, Сергій Павлюк посадив у дерев'яні кабінки, між інші, зроблені з перевернутих театральних підмостків... Спочатку у глядача виникають асоціації, що це туалет, бо присутні кришки від унітазів, ними наче обрамлені портрети ідолів «імперії»: Путін, Кадиров, патріарх Кирило і т. д. Пізніше на думку спадає, що це кабінки для голосування, тут електорат власноруч робить той доленосний вибір, в якому нізащо себе не звинуватить. У кожній кабінці — лампочка на дроті з тумблером, оті три фази, які так легко «вирубити», лампочка уособлює систему,

тотальний контроль. Ближче до кінця вистави кабінки починають асоціюватися з трунами... Всі персонажі гинуть.

Сам Сергій Павлюк не приховує: знає, що вистава «Обиженные. Россия» неоднозначна, відтак, завжди знаходитиметься глядач, який залишатиме залу, не додивившись. Але реалізм, він і не може всім подобатися. Режисер ще раз підкреслив — постановку робив без ненависті до персонажів, які уособлюють росіян, тут радше жаль присутній.

— У мене особисто друзі в Росії, тому ненависті немає. Народ і влада — різні речі. Я просто хотів показати той стан, в якому зараз живуть люди у цій країні, вони ніби у вакуумі, такому підконтрольному. Вистава жорстка, я це і сам знаю, — розповів Сергій Павлюк.

Прем'єрний показ «Обиженные. Россия» у Херсоні відбувся двічі — у креативному просторі «URBAN CAD» і на сцені під дахом театру ім. М. Куліша. Коли виставу включать у репертуар театру ім. М. Куліша, не відомо. Натомість і драматург, і режисер вже обіцяють продовження — «Обиженные. Украина» и «Обиженные. Белоруссия», мовляв, писати і ставити є про що не лише в Росії.

Марина САВЧЕНКО.